

Pocăința, postul și rugăciunea ajută pe cei păcătoși să devină sfinți

În Duminica a cincea din Postul Mare facem pomenirea Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, pentru că ea este un model de pocăință pentru toți oamenii. A trăit în a doua jumătate a secolului al IV-lea și începutul secolului al V-lea. A trecut la Domnul în anul 431, în timpul împăratului Teodosie cel Tânăr. A fost o fată frumoasă, însă frumusețea ei i-a adus multe ispite, încât a căzut în multe păcate trupești, chiar și în timpul călătoriei sale spre Țara Sfântă. Dar când a voit ea să intre în biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, o mână nevăzută a oprit-o să intre în sfântul lăcaș. Atunci a înțeles că viața ei era prea păcătoasă ca să poată intra în biserică și a hotărât să meargă în pustia Iordanului pentru a se pocăi de

păcate. Acolo a petrecut 47 de ani în post și rugăciune, în pocăință și în multe nevoițe duhovnicești. Astfel, a ajuns la o mare sfințenie, iar când se ruga se umplea de lumină și se ridica de la pământ, pentru că devenise mai mult duh decât țărână. Însă, cu un an înainte de moartea sa, taina vieții ei a fost descoperită unui părinte duhovnicesc, și anume Cuviosului

Părinte Zosima, care, prin lucrarea lui Dumnezeu, a găsit-o în pustie, a spovedit-o, a aflat istoria vieții ei, a împărtășit-o, iar apoi Cuvioasa Maria Egipteanca l-a rugat pe Cuviosul Zosima ca în anul următor, la aceeași vreme, să vină din nou, pentru că ea va muri atunci. Așadar, ea și-a prevăzut și prevestit ziua morții. Într-adevăr, Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca a trecut la Domnul în anul următor, după cum prevestise. Același Cuvios Părinte Zosima a îngropat-o și a povestit multora viața ei. Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca ne arată cât de minunat poate lucra harul lui Dumnezeu în omul care se pocăiește. Atât de mult schimbă harul lui Dumnezeu pe omul păcătos care se pocăiește profund, încât îl poate ridica spre lumina Împărăției cerurilor pe care o pregustă sfinții încă din lumea aceasta. De aceea, pilda vieții de pocăință și sfințenie a Sfintei Maria Egipteanca este o întărire spirituală și o speranță pentru toți credincioșii și pentru toți oamenii care doresc să se mântuiască, să-și sfințească viața, oricât de păcătoși ar fi ei. Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca, ca urmare a convertirii ei duhovnicești prin pocăință, este numită „inger în trup”, deoarece și-a răstignit patimile trupești și a ajuns la învierea sufletului din moartea păcatului, sfințindu-și sufletul și trupul cu ajutorul dumnezeiescului har. Pomenirea Sf. Maria Egipteanca ne pregătește să înaintăm duhovnicește spre Sămbăta lui Lazăr, Duminica Floriilor și Săptămâna Sfințelor Patimi, pentru a intra apoi în lumina Sfințelor Paști, spre slava lui Dumnezeu și bucuria tuturor. **Slavă Tie, Doamne!**

DARURILE POCĂINȚEI

Fiecare dintre noi a experimentat gustul amar al depărtării de Dumnezeu, fiindcă orice păcat săvârșit, orice gând necurat ne despart de Izvorul sfințeniei și al bucuriei. Dar prin căință suntem cu toții chemați să ne bucurăm de mila și iertarea Preamilostivului Părinte. Păcătuiind, devenim vrednici de plâns, fii ai întunericii, ai diavolului. Pocăindu-ne, pregustăm bucuria părtășiei cu iubirea și lumina Împărăției cerurilor; redevenim fii ai lui Dumnezeu și casnicii Lui; din osândiți la moartea veșnică, la iad, ajungem moștenitori ai fericirii nesfârșite. Întoarcerea noastră nu constă numai în lăsarea păcatelor, ci și în începutul unei vieți noi, al unui urcuș nu doar exterior - prin depărtarea de rele -, ci și al unui interior - lupta cu gândurile, intențiile și pornirile pătimase. Un alt aspect ținând de pocăință se referă la timpul dedicat ei. Învățătura Bisericii ne îndeamnă la buna chivernisire a existenței pământene, căci dincolo ne vom înfățișa la Judecata Înfricoșătoare. Aici este vremea osteneții, acolo a odihnei, aici a suferinței, acolo a răsplătirii. Cât despre durata pocăinței, se pare că Domnul nu o măsoară în timp, ci în intensitate. Tâlharul de pe cruce a câștigat raiul doar prin cunoscuta cerere: „*Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta!*” Răspunsul îl știm și ne umple inima de bucurie și necurmată nădejde: „*Adevărul îți zic: astăzi vei fi cu Mine în rai*”. După Părinții filocalici, pocăința se face prin lacrimi, rugăciune și îndeosebi prin Taina Spovedaniei. Ea omoară păcatul și înviază sufletul, întunericul îl preschimbă în lumină, spală ochii duhovnicești, stăpânește peste firea cea neputincioasă, înfrânează patimile. Păcatul sălășluit în trup domină mintea și inima ca un tiran, îmbolnăvind-le. Nu este altă modalitate de însănătoșire din boala produsă de păcat decât prin căință și mărturisirea la scaunul Sfintei Taine a Spovedaniei. Doar astfel se deschide calea spre leacul nemuririi: Sfânta Împărățenie. Orice credincios, câtă vreme își ascunde vinovățiile în adâncul său, este stăpânit de neliniști, chinuri, de o greutate permanentă, apăsătoare. De aceea, părintele Dumitru Stăniloae considera pocăința ideea centrală a creștinismului, în jurul ei gravitând toate evenimentele mântuitoare. Prin căință, omul își face o analiză interioară, ajungând la o cunoaștere de sine și, indiferent de rezultat, el nu va deznădăjdi de izbăvire, căci harul divin primit în Taina Mărturisirii îi este salvator. Spovedania reprezintă cununa pocăinței și constituie doar o parte din ea. Nu fiecare pocăință implică spovedania, însă fără mărturisire, pocăința nu ne va dezrobi de păcat, cel mult ne pricinuiește un sentiment de auto-învinovățire. Pocăința cuprinde în sine întreaga lucrare de desăvârșire a vieții credinciosului. De la starea de cădere, - urmare firească a păcatelor comise - prin lucrarea pocăinței, omul se va întoarce pe calea binelui, cu un dor nestins și sfânt. † *Crede și iubește! Credința te face liber, iubirea te unește. Vei fi liber în unirea cu Iisus Hristos și vei rămâne în dragostea Lui.*

ÎNSINGURAREA ȘI ÎNTRISTAREA

Însingurarea este o realitate pentru cei ce simt însingurare. Există însă și o singurătate plină, când te însingurezi ca să realizezi ceva deosebit, să poți fi cu tine însuși, să te cunoști pe tine însuși. În orice caz, singurătatea voită este diferită de singurătatea nedorită. Cineva care are o singurătate nedorită trebuie să caute o împlinire. Ori o împlinire spirituală, dacă e format sufletește, ori o împlinire socială, prin omul de lângă tine sau prin omul prin care te-ai putea împlini. Pentru fiecare dintre noi, întâlnirea cu Mântuitorul Iisus Hristos poate fi la orice rugăciune. Întâlnirea cu Domnul Hristos poate fi la orice citire din Sfânta Evanghelie. Întâlnirea cu Domnul Hristos poate fi de câte ori facem un bine fratelui nostru. Întâlnirea cu Domnul Hristos poate fi pentru fiecare dintre noi, sigur, când vom trece din această viață și când se va hotărî locul pe care ni l-am pregătit pentru viața veșnică. În Pateric este scris că: „În ce te găsește moartea, în aceea te duci”. Dacă ducem o viață frumoasă și bună și ne găsește moartea în bine, în bine ne ducem. Domnul Hristos le-a dat oamenilor învățătură: să fie buni, să ierte, i-a învățat să creadă, i-a învățat să se smerească, i-a învățat să aibă îngăduință. Adică toată Evanghelia este un fel de întâmpinare a Domnului nostru Iisus Hristos și o întâmpinare a noastră pentru Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Noi de multe ori credem că suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu pentru că nu ajungem să avem în conștiința noastră bucuria, simțământul prezenței Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Nu știu dacă este așa, pentru că învrednicirea nu ne-o dăm noi, ci Dumnezeu. Nu trebuie să cerem de la noi lucruri pe care nu le cere nici Dumnezeu.

Întristarea este de obicei urmarea gândurilor mândre ori a nereușitei de a satisface o oarecare patimă. Ca atare, cel ce își va birui poftele și patimile, va izgoni pentru totdeauna din inima sa și întristarea. Astfel, cel înfrânat nu se va întrista că a rămas fără prânz, cel nemânos - că n-a avut prilejul să se răzbune, iar cel smerit cugetător - de lipsirea de cinstire din partea oamenilor. Cel neagonisitor nu se va amări nici dacă rămâne fără vreun ban. Cu oamenii pătimiși se întâmplă însă că întristarea vine asupra lor fără vreo cauză văzută. Sfântul Ioan Cassian spune că „prin înrăurirea subțire a vrăjmașului, suntem supuși unui asemenea necaz că nu putem să primim cu obișnuită plăcere nici măcar vizita oamenilor la care ținem și a rudelor noastre, și orice ne-ar spune aceștia într-o discuție cuviincioasă ni se pare că vine la vremea nepotrivită și că este de prisos”. Totuși, aceasta dovedește numai că întristarea nu și are întotdeauna cauzele în surse exterioare. Nu. Înăuntrul nostru, în adâncul inimii, stau semințele ascunse ale patimilor, care, îndată ce se revarsă asupra sufletului ploaia ispitelor, dau mlădițe și roade. Dacă am fi nepătimiși, am avea adevărata liniște în suflet, nici un fel de uneltiri ale diavolului întristării n-ar putea avea influență asupra noastră. Pământul inimii, uscat de post, de privegheri și de rugăciuni, n-ar putea să mai primească semințele patimilor insuflate de către diavoli. Dar nu trebuie să fugim de oameni cu scopul de a evita întristarea. Dacă omul va avea răbdare și curăția inimii, va fi în stare să spună împreună cu prorocul David: „cu cei ce urau pacea eram făcător de pace” (Ps. 119). Atunci se va împăca nu doar cu oamenii, ci și cu animalele, și acelea îl vor cinsti.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marti 4 aprilie	14:00	Spovedanie
Miercuri 5 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
Joi 6 aprilie	14:00	Spovedanie
Vineri 7 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 8 aprilie	07:00-09:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților Sâmbăta Dreptului Lazăr
	14:00	Spovedanie
	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
Duminică 9 aprilie	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Denie

Învieria lui Lazăr

Sâmbăta dinaintea „Intrării Domnului în Ierusalim” este cunoscută sub numele de Sâmbăta lui Lazăr. În această zi se face pomenirea minunii învierii dreptului Lazăr din Betania, fiul lui Simon. Conform Sfintei Tradiții, Lazăr a fost numit apoi episcop al cetății Chition și a trecut la cele veșnice la 30 de ani de la învierea sa. Prin învierea lui Lazăr se face o anticipare a Învierii Domnului, Cel ce după multe umilințe avea să învieze duminică, în zori, fapt atestat de Sfintele Evanghelii, de Sfinții Apostoli și de multe alte persoane care L-au văzut aieva după Învierea Sa. Înainte de mântuitoarele patimi, Iisus Hristos, care știa ce se va întâmpla cu El, a vrut să încredințeze lumea mult mai clar despre posibilitatea învierii din morți a oamenilor. Astfel, înviază din morți pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain și în cele din urmă pe Lazăr, prietenul său. Din cauza acestei minuni, mai marii fariseilor și cărturarilor căutau să-L prindă din invidie pe Iisus și să-L omoare. Tocmai acesta este motivul pentru care dumnezeieștii Părinți au așezat această prăznuire în această zi, pentru că au găsit mai cu seamă această minune drept începătură și pricină a urii iudeilor împotriva lui Hristos. După cum știm, această ură se va dezvolta în săptămâna ce urmează după Duminica Floriilor și va culmina cu răstignirea Domnului pe Cruce, cu moartea Sa și cu punerea în mormânt. Prin învierea lui Lazăr din morți, Mântuitorul Iisus Hristos își prevestește propria Înviere. Dacă a avut puterea să ridice un om din moarte, înseamnă că El Însuși va putea birui moartea. Din această perspectivă, sâmbăta lui Lazăr poate fi numită un fel de „mică înviere” în sensul în care ea prevestește ceea ce se va întâmpla peste câteva zile.

† Misiunea noastră pe pământ este să trăim o viață sfântă în mijlocul atâtor lucruri la care trebuie să renunțăm.

† Dacă mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților.